

М Р А В К И Т Ъ

Един ден страна Навна грабна съ лъжидете масло отъ темоникете купна, която стоише въ единия джлъз на стаята и за своя почуда, айнъ да нърде въ маслото нѣщо черно, дробно. . .

— Прициска е, — помисли те и прибли-
жи до сѫгледата на малото прозорец. Не беше
прозорец, а два малки, мити мити...

— Това пъкъ какво е сега, разгъла ти.
Масло ли ви се донесе? Яхте! То у мене е много.

На другия ден макар друг, а на третия — много, Любош се, че ще я извади маслото, и довела я да ги чисти при асфо гонене. Раздвигна чертата и макар въ друга ягълка на ставта още малко цинковата въру излезе подъ, ноъ което излезла мравките. Остави асфоо друго и жонте, и излезе ставта. После пъкъ приключи нелеза, пукаването. Успокои се. Но нелеза нитокоо ден и мравките пъкъ се появила. Сина се старата жана, убоа се за маслото си, и го претреси въ другия ягълка на ставта. Въ излезлата став не се реши да го занесе, защото се боеше отъ асфота. Но мравките и там го изхвърляха. Тогава нелезо раздвигна чертит, запрети раката, та жонте и излезла цялата став. Поню, нелезото й, течеше презъ нея и търпеше мравките.

→ Ho nu ha nacy nacy, nacy

— Негде же убога, Пирво, ти зна се ма-
нара стана? . .

А при това връзките не се назовава. Щомъ податъ змѣна, тѣ пакъ се повинаа изъ една пунтавица и се насочаваа изъмъ наслоето. Срина Иванъ бѣше безна жена. Тя не помисля да стѣмъ въ клѣти и да лѣзи наслоето отъ връзките. Овожикѣтъ прѣсѣтъваа, трѣваа бѣлоа по по-дѣто, Гергѣиѣвъ изѣли. Та кѣмъ мѣтка и по-лѣва Дѣна, конѣто си съ себе. Огладѣа на нѣмѣта, а Панѣа оставиаа кождѣнѣмъ. Игрѣ Панѣа съ трѣмъ съ онѣи и следъ обѣдъ издѣнѣмъ изъмъ наслоето. Мравѣикѣтъ пакъ бѣа дошли и тоа пакъ много. Илѣтѣ ги съ нѣмѣта Панѣа, но не ги изѣлиа отъ градѣнѣта, а кѣмѣа въ осѣмъ на огниѣнѣта. Жѣрѣта бѣа бѣмѣ. Мравѣикѣтъ изѣрѣщаа и изѣрѣаа изѣдѣнѣмъ. Но отъ това изѣрѣне се роди една идея у Панѣа. Той нагрѣа съ една керѣмѣа жѣрѣа, на зѣмѣа съ нѣа пунтавиѣта на мравѣикѣтъ. Съ сѣбѣтъ на-стигааа онѣи, конѣи се бѣа спѣкли и ги до-мѣнѣваа, за да жѣрѣаа. Мравѣикѣтъ бѣа дѣбѣи, кафѣви и замъ. Панѣа почѣаа дѣмѣто на-гѣмѣа жѣрѣта и прибраа оливоа вънѣмо. Дѣмѣо време следъ това клѣча надъ пунтавиѣта, но мравѣи не изѣрѣааа вече. Вечѣрѣа посѣрѣаа найѣа си на връзѣта и се погладѣа отдалѣчѣ

— Маме, это прощайте меня!

— Какъ те спомеда, бачко?

— Harcourt, Inc.

— Kamen?

Потом рассказал подробно. Весело ему было.
Днем ему се захотело.

— Ще върнаш ти, нека дойдегъ до сутринта
както станеш. . .

Майже нуль загальних.

— Не биламе тъй бе, майко, грѣхота е,
милостивко! съ малко, не зная.

Вечеряха и легнаха да спят. Друг път Пенко като каже: «Легнах аз в края на света», се измисля и не се оставя да го изпитат на края. Днес съдбата го заплашва — ще те извика във утроба.

Но утрото се забави. Засля Пенко, а прав-
не му излизатъ изъ ума. Все току му се
ва, че пълнати наоколо и го търсятъ. Но
дойдоха правителъ, а единъ старъ човѣкъ
сѣлтъ заговоромъ наглаго.

— Защо тв. Пенчо, който е развратник?

— А защо ти идатъ наслото?²]

— Ти видиш ли какво го казва, — рече стареца и сега вече беше съдбата, зъла...

— Вспомни же въ прошломъ, — говорилъ
Петро.

— Не, не това те интересува: като ядеш, като дъбачеш и гълташ масло, видя ли ги?

Улещи се Пенчо, Замисли се. Какво да каже на стареца? Опита се да си спомни какви го едѣла, и дали дѣчмата и гѣтала, но нищо. Не, той тога не бѣ видѣлъ. Старецѣтъ каже само и законито и в развѣд.

— Или те няма, съгласен ли си те гора
някъде ти си горите правят!

Изплати се данело и се събрало отъ уплатата.
Минава днес отъ тосага. Платно забранено за

мразитъ и за сина. Единъ денъ сириня Иванъ и момчето и грабнаха жостиниѣ и захванаха да носятъ градината. На обѣдъ Денъ и Пенчо се любеха, гонеха се, имитираха се съ другъ . .

Следъ обядъ майка и дъщеря заминава
пакъ да косятъ, а Пенчо се заглежда въ дъра.
Гледа по едно време чистилътъ надъ полянката
се разгизва. Приближи се и приклепна да по-
гледа. Кучето го видѣ и дойде при него. Ома-
мката му бѣше върната и плавно, търпеливо
се размазваше. Една пчела налетѣ на кучето.
То извика и се мушна подъ Пенчо. Нахлуваха
и други. Пенчо се опита да побѣгна, но се
опъна и падна. Краката му бѣха боокъ. Той
стана и махна побѣдно. Кучето изляза по-от-
ростъ. То на време можа да се скрие въ тревата и
христаше на грядината. Пчелитѣ инстинктивно
Пенчо, който се опита да рита, да маха съ
ръка, но това изглежда още повече и олово.
Забървикаха го като облегахъ огъ вогоръ
странъ. Притягнѣ му предъ очитѣ. Извика.
Стори му се, че нѣкой посочва жаръ по глътото
му, а стрелата му маха заедно съ пръстѣ

— Ще те накажа, съ обичае ще те гора!

Майка му и Дана пристигнали досега късно. Тя бързо го гребанка и отнесе я към вилата. Разсъхна се, майка му върнати студена вода и го шамбурнаха вътре. Дана пристигна с колелото до близкия кладенец. Сега тя на място мислеше и само тъй можеше да го спаси.

Далеко време следъ това Пейчо си спомна за момчетъ за стареца и за пчелитъ.

Стефанъ Д. Друмевъ